

WOJEWODA ŁÓDZKI

PNIK-I.4131.706.2020

Łódź, 13 października 2020 r.

Rada Miejska w Wieluniu

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293, 471, 782, 1086 i 1378)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXXIII/462/20 Rady Miejskiej w Wieluniu z dnia 7 września 2020 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wybranych terenów w obszarze miasta Wielunia, przy ulicach: Sieradzkiej, Jagiełły, Fabrycznej i Ciepłowniczej, w części dotyczącej:

1. fragmentu § 7 ust. 1 pkt 1 lit. c w brzmieniu: "oraz dla fragmentu terenu oznaczonego symbolem 25KS";
2. fragmentu § 13 pkt 1 w brzmieniu: "oraz dla fragmentu terenu oznaczonego symbolem 25KS";
3. § 20 ust. 2 pkt 1 i 2 w brzmieniu:
 - "1) przeznaczenie terenu - urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii - ogniwa fotowoltaiczne o łącznej mocy przekraczającej 100 kW lokalizowane na wiatkach garażowych, jako podstawowe przeznaczenie terenu;
 - 2) dla zagospodarowania zgodnego z ustalonym w ust. 2 pkt 1 ustala się wyróżnioną na rysunku planu strefę ochronną związaną z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, o której mowa w przepisach odrębnych;"
4. oznaczenia strefy ochronnej związanej z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, wyznaczonej w granicach terenu 25KS na załączniku graficznym nr 1 do ww. uchwały.

Uzasadnienie

W dniu 7 września 2020 r. Rada Miejska w Wieluniu podjęła przedmiotową uchwałę, a o prowadzonym postępowaniu organ gminy został powiadomiony zawiadomieniem o wszczęciu postępowania z dnia 5 października 2020 r.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, podstawą do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub części jest istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która została określona w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W ocenie organu nadzoru Rada Miejska w Wieluniu podejmując uchwałę Nr XXXIII/462/20 w istotny sposób naruszyła zasadę zgodności ustaleń planu miejscowego z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.

W § 20 ust. 2 pkt 1 ww. uchwały umożliwiono dla wschodniego fragmentu terenu oznaczonego symbolem 25KS lokalizowanie urządzeń wykorzystujących odnawialne źródła energii o mocy przekraczającej 100 kW, na wiatkach garażowych. Jednocześnie od powyższych urządzeń do produkcji energii wyznaczono strefę ochronną związaną z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu 25KS (§ 13 pkt 1, § 15 ust. 1 pkt 5 lit. e i § 20 ust. 2 pkt 2 ww. uchwały), również na rysunku planu miejscowego. Ustalenie to jest sprzeczne z obowiązującym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta i gminy Wieluń, przyjętym uchwałą Rady Miejskiej w Wieluniu Nr LIII/504/2018 z dnia 25 kwietnia 2018 r. W ocenie organu nadzoru w przedmiotowym studium nie przewidziano możliwości lokalizacji ww. urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW dla terenu o symbolu 25KS. Natomiast w obowiązującym studium na tym obszarze został wyznaczony teren obsługi komunikacji o symbolu KS - str. 168 tekstu studium.

Powyższe ustalenie, w ocenie organu nadzoru, narusza art. 20 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z art. 20 ust. 1 ww. uchwały rada gminy uchwała plan miejscowy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium. Natomiast art. 10 ust. 2a tej ustawy stanowi, że jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych

związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu to w studium ustala się ich rozmieszczenie.

Zasada zgodności ustaleń planu miejscowego z ustaleniami studium wynika wprost z art. 9 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który stanowi, że ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych. Zasada ta znajduje swój wyraz w art. 15 ust. 1 ww. ustawy, zgodnie z którym wójt burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium, a także w ww. art. 20 ust. 1 tej ustawy.

W orzecznictwie wskazuje się, że studium jest aktem elastycznym, który winien stwarzać nieprzekraczalne ramy dla swobody planowania miejscowego, pozwalać na maksymalne uwzględnienie warunków i potrzeb lokalnych przy tworzeniu regulacji planów miejscowych. Studium jest bowiem aktem kierunkowym, wskazującym jedynie kierunki zagospodarowania przestrzennego o dużym stopniu ogólności. Zgodność planu ze studium nie oznacza bezrefleksyjnego powielania postanowień studium w projekcie planu, gdyż studium wiąże organ planistyczny co do ogólnych wytycznych, założeń polityki przestrzennej gminy i tylko w tym kontekście postanowienia planu muszą być zgodne z założeniami studium. Stanowisko powyższe może mieć zastosowanie jedynie w takim zakresie, w jakim ustalenia studium w istocie zawierają ogólne wytyczne i założenia polityki przestrzennej gminy. Stopień związania planów ustaleniami studium zależy zatem w dużym stopniu od brzmienia ustaleń studium, przy czym plan zagospodarowania przestrzennego ma stanowić uszczegółowienie zapisów zawartych w studium, a nie ich dowolną interpretację czy wręcz całkowitą zmianę (wyrok NSA z dnia 19 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 829/16, wyrok NSA z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt II OSK 1861/15, wyrok NSA z 19 maja 2011 r., sygn. akt II OSK 466/11).

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w niniejszej sprawie Burmistrz Wielunia w piśmie z dnia 9 października 2020 r. złożył obszerne wyjaśnienia, które w przeważającej części zostały uwzględnione przez organ nadzoru. Burmistrz uznał zarzut organu nadzoru dotyczący sprzeczności niniejszego planu miejscowego z obowiązującym studium miasta i gminy Wieluń co do terenu 25KS, wnosząc jednocześnie o uchylenie w tekście planu i na załączniku graficznym stosownych zapisów.

Z tych też względów, wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego stało się konieczne i należało orzec, jak w sentencji.

Po wyeliminowaniu wymienionych naruszeń, uchwała Nr XXXIII/462/20 Rady Miejskiej w Wieluniu z dnia 7 września 2020 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wybranych terenów w obszarze miasta Wielunia, przy

ulicach: Sieradzkiej, Jagiełły, Fabrycznej i Ciepłowniczej, może funkcjonować w obrocie prawnym, a zatem, stwierdzenie nieważności uchwały jedynie w części określonej w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego, jest uzasadnione.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może zostać zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (90-434 Łódź, ul. Piotrkowska 135) za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach.

WOJEWODA ŁÓDZKI

Tobiasz Bocheński

Do wiadomości:

Burmistrz Wielunia